



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: S. G., a. s.**, se sídlem X, zastoupeného Mgr. T. S., obecnou zmocněnkyní, bytem X, adresa pro doručování: X, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2015, čj. 144490/2015/KUSK, sp. zn. SZ_1444490/2015/KUSK, a ze dne 2. 11. 2015, čj. 145015/2015/KUSK, sp. zn. SZ_145015/2015/KUSK,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, čj. 144490/2015/KUSK, sp. zn. SZ_1444490/2015/KUSK, a ze dne 2. 11. 2015, čj. 145015/2015/KUSK, sp. zn. SZ_145015/2015/KUSK, **s e z r u š u j í a věci s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 6.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobami samostatně podanými ke zdejšímu soudu se žalobce domáhá zrušení shora označených rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry Městského úřadu S. (dále též „městský úřad“) ze dne 15. 10. 2012, čj. 37948/2012/FO a čj. 37952/2012/FO. Městský úřad těmito výměry, jejichž zrušení se žalobce taktéž domáhá, uložil žalobci zaplatit dle § 1 písm. g), § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky města S. č. 2/2010 a č. 6/2010 místní poplatek za období 1. 10. 2010 do 31. 12. 2011 za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní

zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve výši 50.000 Kč, resp. 51.079 Kč.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 1. 9. 2016, čj. 48 Af 1/2016-27, spojil řízení o obou uvedených žalobách ke společnému projednání.

Žalobce v obou žalobách nejprve shodně namítl, že správní orgány při výkladu předmětu zpoplatnění nezohlednily obecnou právní zásadu *in dubio pro libertate*, resp. *in dubio pro mitius*, podle které je v případě existence více možných výkladů nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu [v daném případě § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích] zapotřebí vždy aplikovat výklad ve prospěch soukromého subjektu resp. výklad, který co nejméně zasahuje do jeho práv. V posuzovaném případě je nezpochybnitelné, že právní úprava předmětu zpoplatnění, a zejména zákonem nedefinovaný pojem „jiné technické herní zařízení“, je úpravou nejednoznačnou a terminologicky nepřesnou, dlouhodobě vyvolávající pochybnosti a otázky o výkladu. Ačkoliv žalovaný v napadených rozhodnutích tvrdí, že tento pojem lze přesvědčivě vyložit jediným způsobem, podle žalobce je jiným technickým herním zařízením pouze centrální loterní systém s interaktivními terminály (dále jen „CLS“) coby jeden funkčně nedělitelný celek umožňující realizaci celého sázkového procesu. Tento výklad je zřejmý rovněž z projednávání návrhu zákona č. 300/2011 Sb. (včetně novely zákona o místních poplatcích) v Poslanecké sněmovně. Bez ohledu na skutečnost, zda jím zastávaný výklad bude v konečném důsledku akceptován jako jediný správný, je v posuzovaném případě rozhodující, že výklad žalobce je nejen možný, ale i rozumný a přesvědčivý, což plně postačuje k tomu, aby v oblasti daňového práva (tedy i místních poplatků) byl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu aplikován v jeho prospěch. Žalobce dodal, že novela zákona o místních poplatcích, která zavedla sporné zpoplatnění provozování jiných technických herních zařízení, byla senátorským „přílepkem“, který nebyl doprovázen důvodovou zprávou, neměl dostatečnou návaznost na úpravu v zákoně č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ani nebyl projednán s Ministerstvem financí či konfrontován s odbornou veřejností nebo podnikateli. Na těchto nedostatecích přitom nic nemění, že Ústavní soud hodnotil tento přílepek jako ústavně konformní. Jelikož si byl zákonodárce svého selhání vědom, přijal další novelu zákona o místních poplatcích v rámci zákona č. 300/2011 Sb., kde pojem jiné technické herní zařízení ze zákona vypustil a nahradil jej úpravou, podle které obce byly nově oprávněny vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému. Pokud by předchozí právní úprava byla jasná a nevzbuzovala by interpretační a aplikační problémy (existoval by jediný obhajitelný výklad), pak by zákonodárce předmětnou novelizaci dozajista nepřijímal.

Žalobce dále v obou žalobách namítl, že napadená rozhodnutí, jakož i jim předcházející platební výměry, vyměřují místní poplatky za období, za které poplatkovou povinnost nebylo možné žalobci uložit z důvodu prekluze. Připomněl, že § 12 zákona o místních poplatcích pro zpoplatnění jiných technických herních zařízení za období do konce roku 2010 jasně stanovuje tříletou prekluzivní lhůtu, po jejímž uplynutí již místní poplatek nelze vyměřit. Tato úprava prekluze poplatkové povinnosti je speciální ve vztahu k obecné právní úpravě obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon č. 337/1992 Sb.“). Okamžik vzniku poplatkové povinnosti upravují jednotlivé obecně závazné vyhlášky obcí, v jejichž obvodu jsou herní zařízení provozována. Žalobce pak v této souvislosti poukázal na závěry Ústavního soudu, podle něhož lhůta k vyměření daně nelze prodlužovat bez racionálního vysvětlení důvodu, proč nebyla věc vyřízena v základní tříleté lhůtě (nález sp. zn. I. ÚS 1611/07). Z uvedeného tedy podle žalobce vyplývá, že místní poplatek za provozování herních zařízení v období roku 2010 je třeba pravomocně vyměřit nejpozději do 31. 12. 2013, jinak se poplatková povinnost

prekluduje. Na této skutečnosti pak nemůže nic změnit ani nová právní úprava daňového řízení obsažená v zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť přechodná ustanovení tohoto zákona nedopadají na zákon o místních poplatcích. V dané věci žalobce provedl ohlášení a poté platil místní poplatek vždy ve výši, která se zakládala na jeho právním názoru, přičemž s městským úřadem plně spolupracoval. Žalobce dodal, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska běhu prekluzivní lhůty dle § 47 zákona č. 337/1992 Sb. (kde byla prekluze konstruována obdobně jako ve speciální právní úpravě v § 12 zákona o místních poplatcích) je rozhodné až pravomocné vyměření. V případech, kdy probíhá odvolací řízení, je tedy rozhodný až okamžik doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru. Poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 79/2012-49, podle něhož platební výměr je úkonem, kterým je daň vyměřena, ne úkonem směřujícím k jejímu vyměření, a tudíž nepřetrhává běh prekluzivní lhůty. Žalobce uzavřel, že v daném případě ve vztahu k poplatkové povinnosti za období roku 2010 došlo k pravomocnému vyměření poplatkové povinnosti až dnem doručení napadených rozhodnutí jeho zástupci (tj. dnem 4. 11. 2015, resp. 6. 11. 2015), tedy až po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 12 zákona o místních poplatcích. Žalovaný proto pochybil, neboť potvrdil platební výměry i v části týkající se vyměření místního poplatku za jiná technická herní zařízení v roce 2010, přestože tato poplatková povinnost je již prekludovaná.

Žalovaný ve vyjádření k oběma žalobám shodně navrhl jejich zamítnutí. Uvedl, že město Slaný v rámci své pravomoci a věcné působnosti upravit vybírání místních poplatků vydalo na základě zákonného zmocnění obecně závaznou vyhlášku č. 2/2010, kterou upravilo poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Vyhláška byla schválena na zasedání zastupitelstva, vyhlášena vyvěšením na úřední desce obce a stanovila účinnost 15. dnem po vyvěšení. Formální stránka obecně závazné vyhlášky tak byla dodržena. Město využilo své působnosti svěřené mu § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích a podrobně stanovilo konkrétní sazbu poplatku pro jednotlivé poplatníky v rozsahu daném zákonem. I materiální stránka obecně závazné vyhlášky tedy byla dodržena. Žalovaný dále shrnul dosavadní průběh řízení a v podrobnostech odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Z předložených správních spisů soud ověřil, že žalobce podal dne 7. 10. 2010 ohlášení k místnímu poplatku za provozované technické zařízení povolené Ministerstvem financí za období 1. 10. 2010 - 31. 12. 2010 (herní zařízení umístěné v „L. P.“ na ulici H.). Dne 18. 10. 2010 pak podal další dvě samostatná ohlášení k témuž místnímu poplatku za totéž období, každé z nich za dvě technická zařízení (CLS „ProLink.“ a „IVT Synot.“, resp. Apex Multi Magic,, a Kajot VLT“). K tomu připojil sdělení označené jako „splnění ohlašovací povinnosti pro účely místního poplatku za provozovaná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí“, v němž se podrobně zabýval výkladem pojmu „technické herní zařízení“ v případě CLS. Dne 28. 12. 2010 pak podal ohlášení za dané období též k zařízení CLS „Multi lotto.“ Dne 6. 1. 2011, 15. 3. 2011, 18. 3. 2011, 6. 4. 2011 a 24. 1. 2012 pak žalobce podal k městskému úřadu ohlášení za shora zmíněná zařízení též za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Městský úřad se pak dne 16. 3. 2011 obrátil na žalobce se žádostí o vysvětlení rozdílu mezi žalobcem uváděnými provozovanými herními zařízeními na území města oproti jejich počtu plynoucímu z podkladu Ministerstva financí., na což žalobce reagoval odpovědí dne 26. 4. 2011 s tím, že nemají být zpoplatňovány jednotlivé koncové

terminály. Dne 19. 9. 2011 se pak městský úřad na žalobce obrátil se žádostí o prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku, na což žalobce reagoval 18. 10. 2011. Následně pak žalobce dne 6. 9. 2012 vyrozuměl o výši nedoplatku.

Městský úřad v dané věci vydal dne 15. 10. 2012 shora již zmíněné platební výměry čj. 37948/2012/FO (jímž žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve výši 50.000 Kč za období 1. 10. 2010 - 31. 12. 2011 za herní zařízení označená v tomto výměru; celkový poplatek za uvedené období měl činit 100.000 Kč, žalobce však uhradil pouze 50.000 Kč) a čj. 37952/2012/Fo (jímž žalobci vyměřil tento místní poplatek za shodné období v částce 51.079 Kč; místní poplatek za herní zařízení označená v tomto výměru měl celkem činit 169.992 Kč, žalobce uhradil pouze 118.913 Kč). Proti těmto platebním výměrům podal žalobce dne 15. 11. 2012 odvolání, v němž namítl protiústavní přijetí novely zákona o místních poplatcích, nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění a upozornil též na nutnost aplikace výkladu ve prospěch poplatníka daní či poplatků. Žalovaný pak shora označenými rozhodnutími napadenými nyní projednávanými žalobami odvolání žalobce zamítl a napadené platební výměry městského úřadu potvrdil.

Ve vztahu k první ze žalobcem vznesených námitek soud předesílá, že otázka zpoplatnění koncové jednotky centrálního loteriijního systému je již ustáleně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakožto orgánu zajišťující jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (viz § 12 odst. 1 s.ř.s.), který například v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2013-26, výslovně uvedl, že „*interaktivní video loterní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka, přičemž § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je třeba vykládat tak, že poplatek podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení*“. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné také uvedl, že „*aby bylo možno považovat technické zařízení za „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce (...). Pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, mohli by provozovatelé interaktivních video loterních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem*“. Citovaný právní názor reflektovala i následná judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, čj. 1 Afs 55/2013-37). Závěry citované judikatury správních soudů opakovaně potvrdil i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 718/13). Opakovaně přitom Nejvyšší správní soud vypořádal i námitku žalobce týkající se porušení principu *in dubio pro libertate* (*in dubio mitius*). Jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, čj. 2 Afs 57/2013-34, nebo ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 113/2013-41, k aplikaci zmíněného principu je třeba přistoupit v případě, kdy je přítomen rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný a formalistický, za který označil právě výklad, k němuž se kloní žalobce i v nyní projednávané věci. Soud proto s ohledem na výše zmíněnou četnou judikaturu, na kterou v podobnostech odkazuje, neshledal první okruh žalobcem vznesených námitek důvodným.

Další okruh žalobcem vznesených námitek spočívá v tom, že napadené platební výměry (resp. rozhodnutí žalovaného) vyměřují žalobci poplatkovou povinnost i za rok 2010, přestože uvedená povinnost za tento rok již byla prekludována.

Ve vztahu k této námitce je třeba předně upozornit na to, že zákon o místních poplatcích (ve znění účinném do 31. 12. 2010, tedy před nabytím účinnosti daňového řádu), který je v dané věci nutno v případě daného období aplikovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Afs 224/2016-103) obsahoval speciální úpravu běhu prekluzivní lhůty. Jak plynulo z § 12 tohoto zákona „*pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla*“ (odst. 1), přičemž „*byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn. Vyměřit a doměřit poplatek lze nejpozději do 10 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla*“ (odst. 2).

V projednávané věci lhůta pro vyměření daného poplatku za žalobcem sporované období IV. čtvrtletí roku 2010 počala plynout dne 31. 12. 2010. Podle čl. 4 bodu 2 obecně závazné vyhlášky města Slaného č. 2/2010 totiž „*poplatková povinnost u herního zařízení vzniká dnem, kdy rozhodnutí o povolení jiného technického herního zařízení vydané Ministerstvem financí nabylo právní moci*“, přičemž skutečnost, že v daném období herní zařízení, za něž byl sporný poplatek vyměřen, byla povolena Ministerstvem financí (a provozována) účastníci nikterak nezpochybňují.

Přestože žalovaný ve vztahu k posouzení prekluze poplatkové povinnosti žalobce zůstal zcela pasivní (přes výslovně uplatněnou žalobní námitku žalovaný nereagoval ani ve vyjádření k žalobě), zabýval se soud dále tím, zda před pravomocným vyměřením místního poplatku (rozhodnutí žalovaného o odvolání proti platebním výměrům nabyla v dané věci právní moci dne 4. 11. 2015, resp. 6. 11. 2015) byl učiněn úkon směřující k vyměření či doměření poplatku ve smyslu citovaného § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích. Pokud by se tak nestalo, je zjevné, že lhůta pro vyměření místního poplatku za spornou část roku 2010 v dané věci uplynula již dne 31. 12. 2013, tedy před jeho pravomocným vyměřením.

Zákon o místních poplatcích obsah neurčitěho právního pojmu, který v § 12 odst. 2 zavádí, nijak blíže nevymezuje, nicméně k jeho výkladu lze v návaznosti na § 13 zákona o místních poplatcích využít též zákon č. 337/1992 Sb. Výkladem pojmu „*úkon směřující k vyměření nebo doměření daně*“ se pak ve vztahu k tomuto předpisu v minulosti opakovaně zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu. Poukázat lze zejména na usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, čj. 7 Afs 36/2008-134, který v této souvislosti vymezil, že úkon správce daně „*může být úkonem podle § 47 odst. 2 daňového řádu zakládajícím běh nové prekluzivní lhůty za podmínky, že se jedná o úkon zahájený před uplynutím lhůty, vychází z určitých pochybností o správnosti postupu daňového subjektu nebo o správnosti výše předchozího vyměření, směřuje k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení, je svou povahou přiměřený rozsahu nezbytných zjištění a jsou při něm zachována práva daňového subjektu na součinnost*.“

K výše uvedenému je nutno dodat, že v projednávané věci z hlediska časového mohou být relevantní pouze úkony městského úřadu (žalovaného) učiněné v roce 2012 a později. I pokud by totiž soud akceptoval, že úkony dřívější (zejm. žádost městského úřadu o prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku) představují úkon ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích, prodlužovaly by takové úkony lhůtu k vyměření poplatku toliko do 31. 12. 2014. Jak plyne ze shora již reprodukováného správního spisu, městský úřad platební výměry, jimiž v dané věci žalobci místní poplatek vyměřil, vydal sice dne 15. 10. 2012, tedy ještě v rámci tříleté prekluzivní lhůty, jak byla shora vymezena. Zde je nicméně nutno připomenout, že významem vydání platebního výměru se v tomto smyslu zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v

usnesení ze dne 16. 5. 2006, čj. 2 Afs 52/2005-94, jednoznačně uzavřel, že platebním výměrem se daň vyměřuje, nelze jej tedy považovat za úkon směřující k vyměření daně, který přerušuje běh tříleté lhůty podle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Tento závěr, posléze potvrzený i usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2010, čj. 7 Afs 20/2007-73, se sice týkal výkladu § 47 zákona č. 337/1992 Sb., s ohledem na obdobnou konstrukci tohoto ustanovení a § 12 zákona o místních poplatcích však nemá zdejší soud pochybnost o tom, že citované závěry rozšířeného senátu je třeba aplikovat i v projednávané věci. Zbývající úkon, u něhož by bylo možno uvažovat o jeho významu z hlediska § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích, pak představují vyrozumění městského úřadu o výši nedoplatku (dle správních spisů byly žalobci doručeny v obou případech dne 6. 9. 2012). Toto vyrozumění však zdejší soud za úkon směřující k doměření nebo vyměření poplatku ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích nepovažuje. V případě tohoto úkonu totiž jednak absentuje „zjišťovací“ charakter ve vztahu k poplatkové povinnosti, jak jej vymezuje výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, a jednak tento úkon nepředstavuje obligatorní předpoklad vyměření daňové (poplatkové) povinnosti. Vyrozumění v dané věci ostatně obsahuje odkaz na úpravu daňového řádu účinného od 1. 1. 2011, přičemž i podle jeho § 153 odst. 3 je vyrozumění o výši nedoplatku fakultativním nástrojem správce daně, jehož cílem je upozornit na následky spojené s neuhrazením dlužného poplatku). Vyjma e-mailové korespondence založené v jednom z předložených správních spisů, k níž s ohledem na její neformálnost nelze ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích přihlídnout, pak ze správních spisů ani tvrzení účastníků není zřejmé, že by městský úřad či žalovaný ve věci činil jakékoliv další úkony.

S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že žalobcem uplatněná argumentace týkající se prekluze části poplatkové povinnosti za rok 2010 je důvodná. Vzhledem k tomu, že žalovaný k zániku poplatkové povinnosti žalobce nepřihlédl, ač tak učinit měl, neboť platební výměry se týkaly i poplatku za období roku 2010, zatížil své řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud v Praze proto dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy na žalovaném bude, aby v souladu s výše uvedeným přihlédl k tomu, že část poplatkové povinnosti vyměření žalobci již zanikla. S odkazem na unesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 15/2007-75 (č. 1865/2009 Sb. NSS) přitom soud neshledal nezbytné přistoupit přímo i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Nad rámec výše uvedeného Krajský soud v Praze ještě dodává, že v dalším řízení na žalovaném též bude, aby se otázkou případné prekluze zabýval i ve vztahu ke zbývajícím období, za něž byl v dané věci poplatek vyměřen (tedy období roku 2011). Ani v případě tohoto období (které však nebylo žalobními námitkami zpochybněno a nebylo předmětem tohoto soudního řízení) není vyloučeno, že došlo k prekluzi poplatkové povinnosti. K tomu soud pouze připomíná, že k zániku práva vyměřit poplatek je žalovaný povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1341/08), přičemž je třeba zdůraznit, že běh prekluzivní lhůty v případě místních poplatků za období 1. 1. až 31. 12. 2011 bude posuzován jinak, než je uvedeno shora, neboť vyměření těchto místních poplatků se již řídilo v té době účinnou úpravou daňového řádu (viz shora již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Afs 224/2016-103).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, přiznal právo na náhradu nákladů, které mu v řízení vznikly a které spočívají v zaplacených soudních poplatcích v celkové výši 6.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
B. K.